

бше, и по-нѣкога си издигаше главѣ-тъ да поглѣда наско-
ло и да види вѣрный си ступанъ що прави.

Разказвѣтъ че Арабски-тъ конѣ сѣ твърдѣ чувствител-
ни, казвѣтъ, че между имъ ся случавѣтъ такива, кои до
толкова бивагѣ привързани и неотдѣлни отъ ступана си и
до толкова привиквали съ него, щото, кѣто ся случи да умрѣ
ступана, коня тѣжи, ковѣй, плачи, не ядѣ нищо, догдѣ най-
послѣ умрѣ и той отъ жаль. Такива конѣ има и между на-
ши-тъ — тѣкѣвъ бше и Вранчо... Той чувствувахе и у-
сѣщаше ступана си кога е веселъ, той го познаваше, кога
е тѣженъ и нажаленъ.

Подиръ много-то въздышаніе и вѣтрѣния душевнѣ бол-
нѣ, пѣтника задрѣма... А Вранчо ся вѣртѣше, пасѣше, не
ся отдѣляше отъ него, ако и да му бше дълго въже-то,
и често си издигаше главѣ-тъ да поглѣда ступана си ка-
кѣво прави. Той го видѣ, че е задрѣмалъ, и кѣто, че ся пре-
сърдваше: да не хрупа силно зеленѣ-тъ трѣвъ и да не
арѣнка желѣзѣ-тъ гривѣ на пайвана, за да го не стрѣсни...

Пѣтника бше уморенъ и не спалъ цѣлѣ нощъ, той
спѣше кротко, а мухи нѣмаше да го безпокоѣтъ и да го
пробудѣтъ. Слънце-то заминуваше, доди на пладнѣ; сѣйка-
та ся премѣсти, и пѣтника ся пробуди. Той скокна извед-
нѣжъ, поглѣдна около си, видѣ сичко стон, както си го е
оставилъ, и Вранчо пасе тихо. Коня щомъ видѣ, че ступа-
на му ся пробуди и стана, прихна два-три пѣтя, а напредъ
нѣчеше; той си издигна главѣ-тъ и го поглѣдна весело.

— „Напаси-ли ся Вранчо?“ каза пѣтника, „азъ съмъ
и успалъ: съ снѣ нега не бива, а най вече кога чилѣтъ
уморенъ и не спалъ... Тебѣ ти е жедно, а?“

Надъ брѣста къмъ Югъ ся въздигаше едно бърдо, кое
и простираше край сички-тъ ливади и гы дѣляше отъ ни-
ш-та, кои ся зелѣнеяхъ надъ бърдо-то. Покрай това бърдо